

VINCZE ANDRÁS

Szamóca

Vadszözlőt hizlál július,
alatt vén lóca,
Nagyanyám most pihen cseppet,
ölében számóca.

Lassan szedte, nyögdecselve,
úgy szemüvegezte,
valahol az ujja hegyét
összevérezhette.

Szopogatja most a padon,
nevet a vén lóca.
Nem vér az, csak megsókolta
egy piros számóca.

VINCZE ANDRÁS

Múlt, jelen, jövő

Olyan a múlt, mint a gödör,
patkány, szemét, csupa ököl.
Benne álltam, betemetve,
s vert az éhség, mint a pöröly.

Olyan a ma, mint az alma.
Kiült érni, ki a napra.
Lányok, fiúk lesik, várják,
mi jut belőle holnapra.

Ilyen bohó az ifjúság.
Várja az élet holnapját.
Nem tudja, hogy ő az élet,
s ő termi a piros almát.

MOLDVAY GYÖZŐ

Holt apámra

Nincs gyászszalag kabátomon.
Bennem ma is frissen él.
Miként májuság hegyén a
rügyből pattant kis levél.

Szájvonalai, zsörtölése,
hang és minden mozdulat,
mely övé volt — véremmé vált
gyermeki húsz év alatt.

Megöltelek már szívemben?
Zendülök e verssorok!
Holt apámra, rád most épp oly
melegséggel gondolok.